ČECHOAUSTRALAN

KRAJANSKÝ LIST

ZÁŘÍ 2008

www.cechoaustralan.com

V tomto čísle:-

Nejslavnější - Barbara Semenov	*2*
Glosa Miloše Ondráška - Svědomí Evropy a komunismus	*5*
Odtud a Odjinud - IP	*6*
Jet lagged? Zleva do prava...	*7*
Ještě jedna vůně, tentokrát z léta moravského - Zdeněk Rich	*8*
Heligonka - David Placzek	*10*
Příběh Pepík - B. Semenov	*11*
Život je jen náhoda - Anthony Schott	*12*
Úvaha o sportech - Ivan Kolařík	*14*

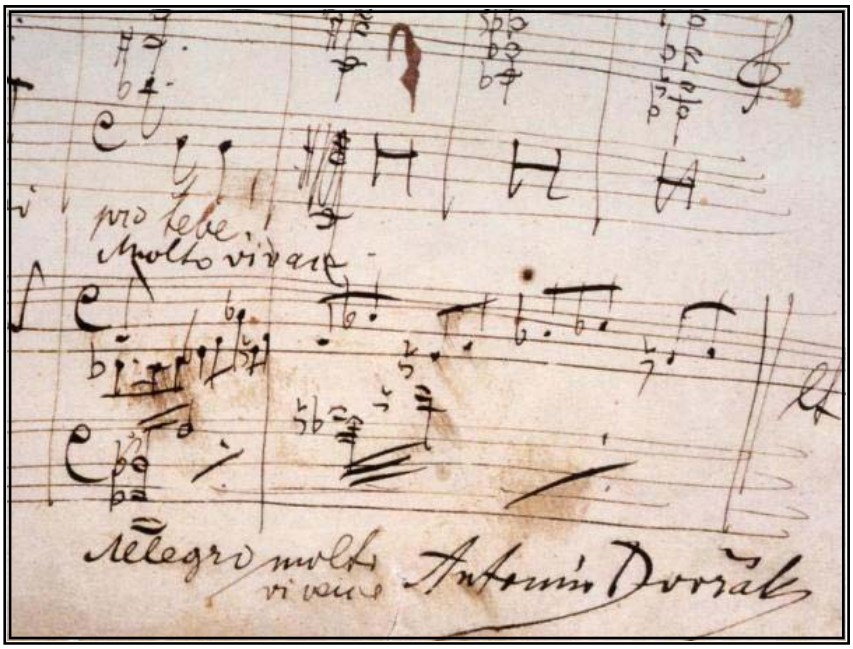

"V Dvořákovi stvořil Bůh Čecha, jak má být."

Zdeněk Mahler (spisovatel)

„Antonín Dvořák uměl naslouchat přírodě. Reálné hodnoty předmětů mění se mu ve spirituální hodnoty hudební. Zpívá strom, zpívá potok, zpívá kámen. Naturalistické rytmy venkovských muzik přetavují se v rytmickou poezii. Zem zpívá... Dvořák ovládá dokonale řemeslnou techniku své doby, jde dokonce nad ni, ale naplňuje ji duchem své vlasti a to ho po mém soudu učinilo světovým. Je jediná cesta, jak můžeme zainteresovat svět pro svou kulturu a to je: zmocnit se technických vymožeností současné doby, ale nezapomenout přitom mluvit dobře česky.“
Václav Talich (dirigent)

„Pravda bez pozlátka, nedvořící se mocným a nezdůrazňující vlastní velikost oproti "nižším", sebevědomí Vyvoleného bez ješitnosti, nejhlubší cit bez sentimentálnosti, nevýslovná radost z práce, čistý a prostý poměr k Bohu a lidem, to byly vlastnosti jeho duše. A stálý tvůrčí neklid! Vidím Mistrovu ruku, která neustále, někdy i během přestávky v rozmluvě, nepokojně hraje na kabátě, jakoby na piáně. Zdálo se, že myslí jen hudbou.“ **Josef Suk (hudební skladatel)**

„Antonín Dvořák byl velikánem nejen svým uměním, ale též celou svou povahou a energií. Tak křišťálově čistá byla jeho duše, tak neposkvrněné nitro dravými proudy života, že jako obr vynikal nad hamižnou směsí lidských tužeb, záští a svárů. Měl rád společnost, i mírně vesel byl a sdílný. Miloval přírodu a s ní své holuby a přístupný byl citům a dojmům. Ale jednoho neznal: závisti a malicherné urážlivosti. "Ladislav Dolanský (spisovatel a hudební kritik)

Generální konzulát České republiky:
500 Collins Street, Melbourne 3000,
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

NEJSLAVNĚJŠÍ

Nejslavnější z Čechů se narodil 8. září 1841 v Nelahozevsi.

Antonína Dvořáka zná nepochybně celý svět, jeho hudba zní dodnes na nejrůznějších místech naší planety - zazněla dokonce ve vesmíru, jeho jméno se píše všude s českým háčkem a obyvatelé celé zeměkoule se v tomto výjimečném případě statečně pokouší i o jeho vyslovení. Kolikrát jsme se v životě spokojeně usmáli světovému „dvoržak“ jako synonymu české slávy a geniality.

Jako čechofilce se mi líbí, co kdysi řekl skladatelův syn, Otakar Dvořák - *"Tatínek při každé příležitosti zdůrazňoval své češství a především v cizině se ke svému národu hrdě hlásil. S rostoucím světovým významem vlastní osoby trval na tom, aby na plakátech i hudebninách bylo napsáno české Antonín místo německého Anton, nekompromisně prosazoval i háček nad "ř" a vůbec ho nezajímalo, že toto písmeno zná pouze čeština. Nějaký čas se proto přeli i s nakladatelem Simrockem, ale tatínkova hudba byla natolik výhodným artiklem, že majitel jedné z nejrenomovanějších nakladatelských firem brzy ustoupil."*

Dvořákův rod pocházel ze Středočeského kraje, a všichni předci z otcovy strany byli od nepaměti řezníci nebo hostinští, předpokládalo se tedy, že prvorozený zdědí řemeslo po otci. Rodina hospodařila v "kontribuční chalupě s vejsadní hospodou", při jejímž požáru v létě 1842 musel otec vynést budoucího génia v kolébce do bezpečí. Kromě řezničiny se však v Dvořákově rodu geneticky předávala i jiná vloha: nadání k hudbě.

Antonín měl k řeznictví ovšem velmi daleko. Zato se ve svých dvanácti letech dostává pod dohled kantora/ hudebníka Antonína Liehmanna. Liehmann byl varhaníkem, klavíristou, skladatelem, ovládal hru na řadu dalších hudebních nástrojů a brzy rozpoznal v mladém Dvořákovi mimořádný talent. Zasvětil ho do tajů harmonie, hry na varhany a dovolil mu hrát při mších nebo i zaskakovat u dirigentského pultíku. V té době vznikaly první Dvořákovy skladatelské pokusy: valčíky, polky a kvapíky.

Své základy rozvíjel Antonín dále na pražské varhanické škole v Konviktské ulici na Starém Městě, kde získal znalosti v oblasti kontrapunktu, orchestrace, hudebních forem a v kompozici. Škola byla chudá, sestávala ze tří neútulných tříd v omšelé budově bývalé jezuitské koleje a byla vybavena jen nekvalitními varhanami. Tyto nedostatky však byly kompenzovány výborným pedagogickým sborem (J. Krejčí, L. Zvonař, J. Foerster - otec skladatele J. B. Foerstera), který byl schopen svým žákům vštípit solidní znalosti hudební teorie i praxe.

Do života vstupoval mladý Dvořák tedy nuzně. Dlouhá léta - až do doby, než se oženil - žil v Praze u příbuzných nebo v podnájmu. Když opouštěl varhanickou školu, bylo mu osmnáct let a od rodičů již nemohl očekávat finanční podporu, tím spíše, že otcova živnost stále více upadala. Přihlásil se tedy do konkurzu na místo varhaníka v kostele sv. Jindřicha. Mezi šesti uchazeči byl sice nejlepší, ale přesto nebyl přijat s odůvodněním na nedostatek praxe. Po tomto neúspěchu se rozhodl přijmout místo violisty v kapele Karla Komzáka, což byl nevelký orchestr, který hrával nenáročnou hudbu na tanečních zábavách a promenádních koncertech. Naštěstí bylo na podzim 1862 otevřeno Prozatímní divadlo a celá Komzákova kapela byla angažována jako základ operního orchestru, čímž se Dvořák dostal do světa velké hudby. Po řadu let pak hrál denně violové party v operách Verdiho, Wagnera, Meyerbeera, Donizettiho aj., často pod taktovkou kapelníka Bedřicha Smetany. Tento příval hudby mu však nestačil a bezpočet partitur studoval i doma.

Zároveň s intenzivním studiem děl velkých mistrů začal tvořit i hudbu vlastní. Zřejmě v té době napsal velké množství skladeb, z nichž provedena nebyla žádná a většinu z nich autor sám podrobil kritické autocenzuře a partitury zničil. Prvním hudebním dílem, se kterým byl spokojen natolik, že mu přidělil opusové číslo 1 a oficiálně tak započal svoji skladatelskou dráhu, byl Smyčcový kvintet a moll z roku 1861, to bylo Dvořákovi právě dvacet let.

V této době potkává své dvě osudové ženy, které poznal na jednom místě – v rodině zlatníka Čermáka, jehož dcery vyučoval klavíru. Zamiloval se nejprve do starší Josefíny, ta ovšem se svým nápadným půvabem a pěveckým talentem mířila výše než do náruče domácího učitele hudby. Vzala si hraběte Kounice, s Dvořákem ale zůstali přáteli po celý život. Pozůstatkem tohoto platonického (a jednostranného) vztahu jsou Cypřiše, cyklus milostných písní. K cyklu se bude ještě Dvořák celý život mnohokrát vracet, a tak můžeme melodie z Cypřišů nalézt rozeseté v mnoha pozdějších skladbách. Na řadu přišla mladší zlatníkova dcera, o něco méně půvabná, ale o to oddanější Anna. Tentokrát už nešlo o platonický vztah. Když Dvořák žádal v roce 1873 o její ruku, byla ve čtvrtém měsíci těhotenství. Zlatník Čermák se s nerovným sňatkem nesmířil a dceru vydědil.

Novomanželé se pak protloukali bídou až do počátku roku 1875, kdy se Dvořákovi podařilo získat státní stipendium, které bylo každoročně udělováno mladým nemajetným umělcům, u nichž se prokáže výrazný talent. V porotě, která o udílení stipendií rozhodovala, zasedal i slavný Johannes Brahms. Pro Dvořáka měl od počátku velké uznání a později s ním navázal celoživotní přátelství. Na Brahmsovo doporučení začal také Dvořákova díla vydávat jeden z nejvýznamnějších německých nakladatelů, Fritz Simrock. Honoráře, zpočátku velmi nízké, se s rostoucím skladatelovým věhlasem začaly postupně zvyšovat.

Ve svých pětatřiceti letech už sype Dvořák z rukávu jednu skladbu za druhou. Tehdy jej ale stihne nečekaná rána. Po smrti dcery Josefky, která zemřela dva dny po narození, umírá za tragických okolností v srpnu 1877 roční dcera Růženka a měsíc nato i tři a půl roku starý syn Otakar. Dvořákovi během krátké doby přišli o všechny své děti.

Skladatel již po smrti prvního z nich vytváří náčrt kompozice, která se stane jednou z jeho nejproslulejších. Po ztrátě dalších dvou dětí se zoufalý otec znovu chápe textu středověké latinské sekvence Stabat mater pojednávající o utrpení Panny Marie, které ukřižovali syna, a v jeho sugestivním zhudebnění nalézá očištění. Osobní tragédii přetavuje v nadčasovou výpověď o lidské bolesti a naději, velkolepá hudba, na počátku temná a bezvýchodná, se postupně projasňuje, aby v závěrečné části vyvrcholila mohutnou katarzí přitakávající životu. Kompozice oratoria Stabat mater znamená počátek Dvořákovy světové slávy.

Aby co nejdříve zapomněli na tragické události nedávné doby, stěhují se Dvořákovi do nového bytu v Žitné ulici, kde zůstanou do konce svého života. Další tři roky bývají v kontextu Dvořákovy tvorby označovány jako Slovanské období. Vyznačují se výrazným příklonem ke kořenům slovanské lidové hudby a zároveň představují autorovo vůbec nejplodnější období. Hudba "okořeněná" slovanským koloritem byla žádaná jak v českých zemích (z vlasteneckých pohnutek), tak v zahraničí (pro svůj přitažlivý, "exotický" ráz). Vznikají Moravské dvojzpěvy, Serenáda d moll pro dechové nástroje, tři Slovanské rapsodie, řada klavírních skladeb, desátý smyčcový kvartet "Slovanský“, Česká suita, Cigánské melodie a také první řada slavných Slovanských tanců. Následuje Symfonie č. 6 D dur, o které Václav Talich později prohlásil, že jde o dílo naplněné "tepem krve české země".

Klíčovým momentem Dvořákovy kariéry bylo pozvání do Londýna. Zájem o jeho hudbu neustále rostl, tamější hudební instituce a festivaly si začaly konkrétní skladby přímo objednávat, a tak většina skladatelových cest za kanál La Manche byla spojena s uvedením nového díla v premiéře. Ostrovní zemi navštívil Dvořák celkem devětkrát a každá cesta byla triumfem pro něj i pro českou hudbu, s úspěchy v cizině došel zpětně uznání i doma. Vyvrcholením jeho kontaktů s Anglií bylo udělení čestného doktorátu univerzitou v Cambridge v červnu 1891.

Současně s evropským věhlasem - kromě Anglie se již Dvořákova hudba hraje také ve Vídni, Budapešti, Lipsku, Berlíně - přicházejí šťastné okamžiky i v soukromém životě. V průběhu let 1878 - 1888 se manželům Dvořákovým narodí postupně šest zdravých dětí, které se již všechny dožijí dospělého věku. Brzy po narození dcery Anny je celá rodina pozvána Josefinou Kounicovou na zámeček ve Vysoké u Příbrami, který dostala svatebním darem od svého manžela, hraběte Václava Kounice. Dvořákovi Vysoká učarovala tak, že od švagra odkoupil starší hospodářské stavení se zahradou na druhém konci vesnice a nechal ho přebudovat v patrový dům, později nazvaný vila Rusalka. Následujících dvacet let zde bude rodina rok co rok trávit letní měsíce a vznikne zde velké množství hudebních děl, z nichž mnohá patří k autorovým nejproslulejším.

Roku 1890 se poprvé vynořila nabídka, která Dvořákovi v budoucnu změní život. Pozvání do Spojených států amerických. Podnikavá prezidentka Národní hudební konzervatoře v New Yorku, Janette Thurberová, se rozhodla zvýšit prestiž školy tím, že nabídne post ředitele přední osobnosti evropské hudby. Volba padla na českého Mistra. Po dlouhém váhání (ve stejné době mu byla nabídnuta profesura na pražské konzervatoři) nakonec skladatel podepsal smlouvu, která ho zavazovala vést hudební ústav a vyučovat skladbě, to vše za honorář třicetkrát vyšší, než mu mohla nabídnout Praha. Závratná kariéra je dovršena: syn zkrachovalého řezníka z bezejmenné vesnice kdesi ve středních Čechách se stává ředitelem Národní hudební konzervatoře v New Yorku a zároveň nejproslulejším českým hudebníkem všech dob.

V Americe strávil Dvořák dva a půl roku. Své pocity a dojmy brzy vtělí do geniálního díla: Symfonie č. 9 e moll, které dá podtitul "Z Nového světa". Jedna z nejhranějších skladeb světa vznikla za poměrně krátkou dobu, od ledna do května 1893.

„Nepřišel jsem do Ameriky, abych tu pěstoval hudbu Beethovena a Wagnera. Chci zdejší mladé skladatele upozornit na písně černošské a přimět je, aby je přijali za základ svých skladeb,“ prohlásil Dvořák. A sám šel příkladem. V Novosvětské symfonii přetavil černošské spirituály a work-songy, nádherné Largo prý inspiroval zpěv černého uklízeče, kterého zaslechl v chodbách školy. Vedle Ódy na radost je to nejslavnější symfonie všech dob a její nahrávka putovala s americkými astronauty v Apollu 11 na Měsíc. Premiéra 16. prosince 1893 v Carnegie Hall byla světovou senzací.

Velvyslanectví České republiky:
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1386, Fax: 02 6290 0006

Po návratu ze Spojených států se Dvořák opět vrátil k výuce na pražské konzervatoři. Mezi jeho žáky patřili i budoucí významní skladatelé Oskar Nedbal a Vítězslav Novák, ale také Josef Suk, který se zanedlouho ožení s Dvořákovou nejstarší dcerou Otilií. Roku 1896 došlo k významné události pro český kulturní život. Bylo ustanoveno nové hudební těleso, které se během následujících let stalo naším nejproslulejším orchestrem, Česká filharmonie. Jako nejslavnější český žijící skladatel byl Antonín Dvořák pověřen, aby na koncertě zahajujícím její činnost dirigoval program složený z vlastních děl.

Závěr skladatelova života se nesl ve znamení příklonu k hlubinám lidové moudrosti, k říši bájí a pohádek. V této době zkomponoval čtyři symfonické básně na texty z Kytice K. J. Erbena. Dvořákovu tvorbu uzavírají tři jevištní díla. Nejprve opera komická Čert a Káča, poté skladatelova opera nejhranější, lyrická Rusalka, jejíž premiéra v roce 1901 představovala pro skladatele jednoznačný triumf a satisfakci i na poli operním (doposud byl vnímán především jako autor hudby symfonické a komorní).

Dvořákovým posledním dílem vůbec je opera Armida s exotickým námětem z prostředí orientu. Premiéra v březnu 1904 nedopadla podle autorových představ především vinou nedbalého nastudování. Kromě rozmrzelosti z jevištního ztvárnění opery se přidaly i zdravotní potíže. Skladatel byl nucen kvůli ledvinovému záchvatu opustit během představení divadlo.

Ledvinovou koliku zkomplikovaly nachlazení a chřipka, a tak ošetřující lékař předepsal Dvořákovi klid na lůžku. Pacientův stav se přechodně zlepšil ráno 1. května a skladatel projevil přání usednout s rodinou k nedělnímu obědu. Po polévce se mu však udělalo nevolno a brzy nato ztratil vědomí. Narychlo přivolaný lékař už mohl jen konstatovat smrt, jejíž příčinou byla oficiálně stanovena mozková mrtvice. Podle poznatků moderní medicíny však pravděpodobně způsobila smrt plicní embolie, která pacienta postihla po dlouhodobém klidu na lůžku.

- Nejslavnější z Čechů, jehož duch s námi přetrvává a povznáší nás dodnes, v době ultramoderní. Přiznávám, že si ani netroufnu vlastními slovy učinit závěr popisu jeho přínosného života. Ostatně to za mne udělali jiní velikáni, kteří mi mluví, jako pokaždé, z hloubi mého srdce.:-

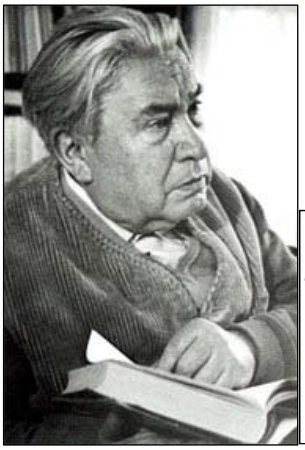

„Neznám Dvořáka osobně, jaký je, ale myslím si ho jako pravého muzikanta. Tedy co "poetu vzduchu", jak se říká pravému muzikantovi, který se pramálo o to stará, co se děje tam dole na zemi, hluboko pod ním... Vytýká se mu, že má ještě příliš mnoho fantazie a málo flegmatu. Také prý je velmi ctižádostivý. Bravo! Obejmul bych ho za to! A že prý konečně pracuje příliš mnoho. Vytýkejme oceánu, že má příliš mnoho vln!“

Jan Neruda

„Žel, nejsem poučený v hudbě, ale bez hudby žilo by se mi chudě. Musím ji mít, musím ji denně slyšet a neznám téměř přesycení. A Slovanské tance! Není dne, aby se některý z nich neozval. A slyšíme v nich jakoby všechnu bohatost hudebnosti zakletou v dědictví tohoto národa, všechnu zpěvnost lidu i jeho neodmyslitelnou vlohu k tanci. V Tancích jakoby ze všech jeho melodií jediným tvůrčím gestem vytryskl jásot této hudby.“

Jaroslav Seifert

Barbara Semenov
(z pramenů: www.antonin-dvorak.cz)

Veľvyslanectvo Slovenskej republiky:
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1516, Fax: 02 6290 1755

SRPEN 2008
5

Glosa Miloše Ondráška

SVĚDOMÍ EVROPY A KOMUNISMUS

Koncem května jsem přiletěl do Prahy a neměl jsem ani čas se zbavit potíží spojených se změnou časových pásem a již jsem se zúčastnil některých akcí, kterými si připomínáme politické tání a následné zostření poměrů v Československu v letech 1967-1969. O rozhodnutí, proč jsem emigroval, jsem se zmínil v této rubrice minule. Dnes se vracím ke klíčovému podílu literatury a sdělovacích prostředků v Dubčekově éře. O tisk, film, rozhlas a televizi byly tehdy sváděny ostré mocenské boje. Atmosféru a události té doby připomněla konference „Pražské jaro 1968: literatura – film – média", která proběhla v Praze začátkem června. Přes padesát přednášejících referovalo o tématech, která často unikají pozornosti. Debatovalo se o Svazu čsl. spisovatelů, Svazu čsl. novinářů, o Literárních novinách, kavárně Viola a dokonce i o sporu Milana Kundery a Václava Havla. Hlavně mne zajímala ta část jednání, ve které mluvili spisovatelé, kteří v normalizaci obrátili zády k reglementovanému písemnictví. I ti, kteří svazácky zpívali o lásce k SSSR (např. Pavel Kohout), vystřízlivěli brutalitou Brežněvovy doktríny. Mezi ně patřili Jiří Šotola, Karel Šiktanc, Jan Zábrana a mnoho dalších, kterým bylo zabráněno po srpnu 68 publikovat. Někteří emigrovali, např. Ivan Diviš, Věra Linhartová, Iva Hercíková, Petr Král. Zmínku si zasluhuje Josef Škvorecký, který společně se svou manželkou Zdenou Salivarovou založili úspěšné exilové nakladatelství 68 Publishers v kanadském Torontu. Svět a bohužel ani domov ale nepřijaly čs.exil jako svědomí zotročeného národa anebo jako politickou sílu či jinou nadějnou alternativu.

S tímto sněmováním o kultuře časově kolidovala Mezinárodní konference "Svědomí Evropy a komunismus", kterou pořádal Senát Parlamentu České republiky. Senátor Martin Mejstřík pozval k účasti i Čechoaustralana. První den konference byl věnován obětem komunismu a definici zločinů komunismu z dnešního pohledu. Připadalo mi zajímavé, že úvodní přednáška byla zaměřena na vyrovnání se s nacismem v Německu, podle mého názoru se to Němcům daleko lépe povedlo než Čechům vyrovnávajícím se s komunismem. Druhý den se zabýval nutností založení evropské vědecké instituce studující totalitní režimy, v ČR již začal pracovat Ústav paměti národa sledující tento úkol. V posledním odpoledni jsem slyšel shrnutí "Jak nahlížet na zločiny komunismu – český pohled a evropský pohled". Jeden řečník si dokonce postěžoval, pro mne naprosto nepochopitelně, že tyto zločiny je obtížné dokazovat. To bývalí i dnešní komunisté rádi slyší a smějí se svým obětem do obličeje. Čas pracuje pro ně, svědci umírají. Politické exulanty Praha převážně ignoruje, jejich obětování domova a spojené psychické tenze vyvolané roztržením rodin a vytržením ze zaměstnání či studia, nebylo do jednání zahrnuto. Nikdo nediskutoval o tom, že dnešní republika uznala právní kontinuitu násilně nastolenou totalitním režimem. Ti, kteří páchali zvěrstva zaštítěná srpem a kladivem, stále zůstávají nepotrestáni. V České republice při právní nemohoucnosti chybí zejména dobrá vůle najít spravedlivé řešení a odškodnění postiženým. Česká společnost by se měla plně vyrovnat se zločinnou minulostí a zodpovědně vyvodit důsledky. Přínos konference vidím ve vyvrácení názoru, že zájem o komunistickou minulost slábne. Opak je pravda. Je nutné toto období osvětlovat a řešit především proto, že řada bývalých komunistů stále působí v dnešní politice, soudnictví, v ozbrojených a bezpečnostních složkách, ve školství, usadili se zejména ve výrobě a exportu. Nemíní ohrozit své vlastní zájmy. Připojme k tomu "co bylo to bylo" bez výčitek svědomí a tézi o obchodním pragmatizmu a dostáváme se na velmi slabý led. A navíc: komunismus není zcela mrtev.

V ruce mám ještě další pozvánku na akci, která by mne velmi zajímala. V prostorách rektorátu Univerzity Karlovy v Praze proběhne 16. a 17. září t.r. konference "Krajané a exil 1948 a 1968". Pořádá Mezinárodní koordinační výbor zahraničních Čechů, předsedkyní je bývalá dvojnásobná mistryně světa v krasobruslení, exulantka Ája Vrzáňová-Steindler, tajemník Miroslav Krupička. Dotazy a přihlášky na e-mail: info@zahranicnicesi.com

Zdeněk Nejedlý, komunistický ideolog:-

"Kdybych já měl říci své mínění o Dvořákovi, nemohl bych dnes říci více než to, že mne Dvořák nezajímá. Pro mne jest to odbytá a mrtvá kapitola z české hudby, kde pro ducha bádavého a tvořivého není mnoho co dělati. Dvořák patří minulosti, ale nutno sečkati, až doba na něm stráví, čeho jest třeba. Pak zmizí přirozenou smrtí. "

Advokátní kancelář
M. Kantor solicitors
500 Collins Street, Melbourne 3000
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

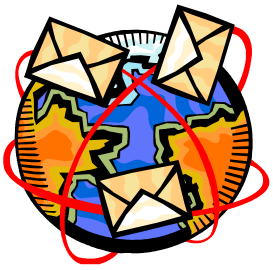

ODTUD A ODJINUD

♠ Mezi desítkami filmů zařazených do právě probíhajícícho Filmového festivalu v Melbourne jsem našel jen jediný český snímek Svěrákův *Vratné Láhve* uváděný pod titulem *Empties.* Jak tento překlad vyhovuje původnímu názvu nechci komentovat, tak jako nakonec titulky v angličtině. To je zpravidla sporná otázka. Daleko podstatnější je u tohoto filmu, jak australský divák pochopí reálie a atmosféru celého příběhu, některé klíčové sociopolitické scény mu budou cizí. Toto byl také sporný problém zde promítaného Menclova filmu *Jak jsem obsluhoval anglického krále.*

♠ V Českých Budějovicích byla uspořádána dřevosochařská pracovní konference za účasti českých i zahraničních umělců. V jihomoravském Mikulově proběhlo prestižní sympozium *Dílna 2008* s obdobným zaměřením, v tomto městě je nyní rozmístěno kolem 250 artefaktů v hodnotě 22 milionů Kč. V jiném jihomoravském městě, Hluku, se zase místo zvuků dlát a kladiv ozývalo ržání koní, dusot kopyt se mísil s vyhráváním dechovky a cimbálové muziky, při verbuňku probíhala Jízda králů.

♠ A když jsme u hudby, víte, že v městě Tamworth, NSW, v soutěži "Country Music Festival" obdržela "Golden Fiddle Award" houslistka českého původu Marcela Taylorová? V Melbourne nyní učí folkovou hudbu.

♠ V Praze bylo otevřeno Muzeum kávy. V areálu Hergetovy cihelny na Malé Straně se nabízí nejen výborná káva, ale k vidění jsou tam historické kávové přístroje, servisy a informace o různých druzích kávy a jejich přípravách, samozřejmě za zvuků Bachovy "Kaffee" kantáty. Nejdražší je tam šálek cibetkové kávy za 600 Kč. Na Borneu žijí cibetky, zrnka utržená z kávových keřů těmito šelmičkami připomínajícími kočky projdou jejich zažívacím traktem, sbírají se a kafíčko z nich připravené má údajně navinulou chuť.

♠ Penzijní věk v Austrálii, jak všichni víme, se počítá po dovršení 65 let. V České republice se bude do důchodu v tomto věku odcházet od roku 2030. Bude to platit pro muže a ženy buď bezdětné anebo ty, které porodily jedno dítě. Ty s dvěma nebo více dětmi půjdou do důchodu dříve. Nyní čeští nemocní pobírají 60% platu od čtvrtého dne stonání. Od příštího roku budou pobírat nemocenskou až 15. den od onemocnění. První tři dny nemoci zůstanou občané bez příspěvku. Dalších 12 dnů je budou podporovat zaměstnavatelé.

♠ Ve zdejších prostředcích ve věku globálního oteplování se setkáváme s výrazem "Precautionary Principle". Za tímto levicově nasměrovaným "principem předběžné opatrnosti" se podle mého názoru skrývá snaha orientovat lidskou činnost podle vůle vyvolených, kteří vědí všechno lépe než ti ostatní. Tento princip poskytuje obrovský prostor pro uplatnění regulace a moci byrokratického aparátu. Někteří z nás si ještě pamatují na hitlerovský "Vorsorge princip", princip obezřetelnosti, uvítaný před 20 lety evropským zeleným hnutím.

♠ Sedmadvacetiletá Dana Brožková se stala mistryní světa v orientačním běhu na trati dlouhé 12 km, druhá byla A. Andersonová z Norska, třetí Švédka M. Billstamová. Český letec Luboš Hájek se stal v rakouském Riedu mistrem světa v přesném létání za účasti 62 letadel z 13 zemí. Na Masarykově okruhu v Brně zvítězil na světovém šampionátě v kategorii supermotocyklů Australan Tray Bayliss.

♠ V Boskovicích severně od Brna našli archeologové stopy osídlení staré více než čtyři tisíce let. Ještě zajímavější je výzkum týkající se kaple ve slovenské obci Kopčany, čtyři kilometry vzdálené od moravských hranic. Kaple byla postavena v 9. století, prozatím se neurčilo, zda v jeho první nebo druhé polovině. Byzantský císař vyslal v r. 863 na Moravu Konstantina (Cyrila) a Metoděje. Byla kaple postavena před příchodem věrozvěstů?

♠ V Melbourne bude v prosinci uspořádán světový turnaj kopané bezdomovců (Homeless World Cup). V České republice již probíhá výběr hráčů, jaká melbournská krajanská organizace družstvo pozve na svačinu? Petr Čech, brankář fotbalového klubu Chelsea v Londýně se dohodl na nové pětileté smlouvě. V britských novinách se píše, že Čech si přijde na 90 tisíc liber (2.8 mil. Kč) týdně. Kdo viděl na televizi zápas českého týmu s Tureckem na červnovém mistrovství Evropy si pamatuje na dva nešťastné zákroky P. Čecha a tak vyřazení naší jedenáctky ze soutěže.

♠ Když jsme u sportu, do českého olympijského domu v Pekingu pivovar Pilsner Urquell dopraví 120 sudů a 150 kartonů s plechovkami piva. Do Číny se dosud Plzeňské nedováželo, těchto šedesát hektolitrů tam budou čepovat plzeňští výčepní. Pivo v plechovkách bude údajně posilovat (nebo utěšovat?) samotné olympioniky. Bude zapotřebí zapíjet i když pekingské restaurace mají v době her přísný zákaz servírovat psí pečínku. Olympionici nezoufejte, mimo jiných podobných pochoutek bude na jídelním lístku i tulení penis. Český premiér M. Topolánek, když na tiskové konferenci oznámil, že se zúčastní Olympiády, měl na klopě saka vlaječku Tibetu. Čínská velvyslankyně v Praze okamžitě podala stížnost českému ministru zahraničních věcí a český velvyslanec v Pekingu byl předvolán na čínské ministerstvo zahraničí na pokárání s hrozbou.

♠ Před dvěma měsíci se rozvodnila Mississippi a zatopila město Cedar Rapids v Iowě. Pod vodou se také octlo České a slovenské muzeum a knihovna. Jde o nejvýznamější instituci starající se o čsl. národní dědictví ve Spojených státech. Z budovy, kterou v roce 1995 otvíral V. Havel za přítomnosti B. Clintona, byla vidět jen střecha. Z celého světa se nabízí pomoc a finanční příspěvky. Archiv a mnoho knih bylo zničeno, muzeum připravilo expozici k čtyřicátému výročí srpnové okupace, bohužel návštěvníci ji neuvidí, i když činnost muzea se postupně obnovuje.

IP

CESTOVATELÉ ZLEVA DO PRAVA

To zní jako nadpis kapitoly o politických přeběhlících. Zasluhovali by si pitevní protokol, tentokráte ale zaznamenám něco zcela jiného. Rozrušení biologického rytmu lidského těla, v angličtině *disruption of body-clock*, nejeden čtenář Čechoaustralana na sobě jistě zakusil. Od roku 1990 nejméně jednou za dva roky letím z Austrálie do srdce Evropy a první dva tři dny po příletu se vždy večer všechno pode mnou houpe. Je to následek rozdílu časových pásem *jet lag*... Když se ale vracím k protinožcům, tento svízelný syndrom mně přetrvává po téměř tři týdny.

Večer po příletu si lehnu v Melbourne do postele a neusnu a neusnu, jak by se slušelo, pokud mohu říci, na usedlého občana. A přes den usínám v tu nejne-vhodnější chvíli a vzbuzuji geriatrický dojem. Pociťuji vše ovlivňující únavu, moje schopnost koncentrace, pokud vůbec ještě nějakou mám, je ovlivněna, s aktivitou totéž, nemám chuť k jídlu, funkce ledvin zaznamenává výkyvy a dokonce dojde i k poruše vidění. Jsou to cirkadiánní poruchy vyvolávající změny fyziologických funkcí souvisejících s denním časovým úsekem. Moje tělo se musí na časovou změnu přizpůsobit a čím více časových zón překročím, tím déle adaptace trvá. Podstatnou roli také hraje směr cesty, z oblasti s dlouhým světelným dnem do místa, kde svítá pozdě a šeří se brzo. Je rozdíl, zda letím západně či východně.

A tak není překvapující, že na trhu je řada prostředků, které slibují usnadnění těchto potíží. Pomohou však? V první řadě - prášky na spaní nejsou vhodné. V poslední době se objevil názor, že pomůže Viagra, v laboratoři se pokusný kohout brzo vzpamatoval, ale prozatím není evidence, že by u lidí byla tato medikace účinná. To by se cestovalo, kdyby se taková prevence nepodávala k letence kohoutům, ale pilotům a pasažérům! Často bývá zmiňován melanin, hormon, který se produkuje v pineálním tělísku mozku, v epifýze, reguluje biologický tělní rytmus, přesto jej však lékařské autority nedoporučují proti nemoci časových pásem. Dále se prodávají bylinné prostředky a jiné všeléky, účinné jen kapsám výrobců.

Já se pokouším proti indispozici 22 hodinového a někdy i delšího letu do Austrálie čelit tak, že si nařídím v Praze hodinky na melbournský čas a podle tohoto se snažím v letadle usnout a jíst, tedy nevečeřet v době snídaně. To ale není snadné a upřímně řečeno ani příliš účinné. Již vůbec nemohu ovlivnit světelný režim v letadle. Kdybych mohl celou cestu prospat a natáhnout si nohy, bylo by vše lepší a ze všeho nejlepší, kdybych letěl první třídou. Nedávno jsem se dozvěděl, že Boeing dává do provozu nový typ letadla nazvaný 787 Dreamliner, tedy namířený do říše snů, poskytne cestujícím více kyslíku, zvýší vzdušnou vlhkost a bude vybaven světelným systémem synchronizovaným s denní dobou v místě určení a dokonce simulujícím barvu východu a západu slunce. Umělé osvětlení ale bohužel nemůže plně nahradit to, kterému jsme vystaveni na volném vzduchu. Náš biologický budík je v souladu s 24 hodinovým denním cyklem světla a tmy.

Tak jaký je závěr? Ty tři týdny po příletu z rodné hroudy se dušuju, že již nikam nepoletím, ale jak příjde pozvánka na postmaturitní setkání, opět balím kufr.

V. Donát

PLAYGROUP v Melbourne
pro české a slovenské matky a jejich děti.
Máte-li zájem, napište nám:
martina.smith@iinet.net.au
Těšíme se na viděnou!

Generální konzulát České republiky,
169 Military Road, Dover Heights, NSW 2030
Tel: 02 9371 8877, Fax: 02 9371 9635

Ještě jedna vůně, tentokrát z léta moravského

Když jsem si přečetl v červencovém čísle Čechoaustralana článek šéfredaktorky Barbary Semenov, znovu jsem si vyvolal všechny ty libé vůně, o kterých píše, tím spíše, že jsme se právě vrátili z té bájné země, kde jsme sami pilně nasávali tyto vůně, o kterých se pisatelka zmiňuje. Vepřová, knedlík, zelí, vůně piva, papíru, kolínské atd.

Ale co to? Jedna z vůní, která mě osobně oslovila nejhlasitěji (a nejen vůně) v jinak pečlivě připraveném seznamu chybí. Tak jako pravý mohamedán musí alespoň jednou za život do Meccy, tak mé kroky vedly pevně a nezadržitelně do Vizovic na Moravě, do posvátných míst, kde se rodí Jelínkova slivovice. Jaká to božská vůně! Podle průvodkyně, která nás provázela, jisté procento tohoto libého moku se vypařuje do ovzduší a tyto páry lze potom zdarma vdechovat. No, nevím zda je to zdarma, možná, že je to započteno v ceně vstupného, rozhodně to však značně přispěje k nákupu výtečných, abstinentům nepřístupných, moků.

Nejen čicháním však živ je člověk a tak bych načal z jiného, podstatně rozdílného soudku. Během naší pětitýdenní cesty po vlastech českých a moravských, jsme byli většinou odkázáni na hotely a penziony a rozdíly mezi těmito byly přímo diametrální. Vše od opravdu perfektních služeb a ubytování až po jednání, které lze označit za podvodné. Jen bych rád předeslal, že těch kladných dojmů, které jsme tam získali, bylo na rozdíl od těch nedobrých většina.

Hned ze začátku našeho pobytu v České republice jsme jeli na čtyři dny do Orlických hor, do Kunvaldu, kde jsme bydleli na starém statku „U svatého Jána“, jehož část byla přeměněna na pohodlné pokoje, zařízené pěkným, solidním, selským nábytkem. Statek ovšem má více jak třicet krav, které jsou dvakrát denně dojeny a tak se nám dostalo nejen té pravé a nefalšované vůně venkova (hle, zase jedna vůně), ale i čerstvého a nefalšovaného mléka, přímo od zdroje. I majitelé tohoto statku byli velice milí, i když, jak jsme se dozvěděli, prožili si za vlády „komančů“ značná utrpení. Nemohlo tedy být většího zklamání, než když jsme dorazili do dalšího cíle naší cesty, do Harrachova. Recepční hotelu Harrachov Inn nás uvítala oslňujícím úsměvem a dosti nepravděpodobnou báchorkou, že jim blesk uhodil do počítače, čímž ztratili všechny záznamy zajištěného ubytování a tudíž, že pro nás nemá v hotelu místo. Ihned nás však ujistila, že má pro nás ubytování v jiném hotelu (jak jsem později zjistil, který patří stejnému majiteli). Po mém dotazu, zda se jedná o ubytování stejné kvality, nás ubezpečila, že nejen stejné kvality, ale ještě lepší. Tato špeluňka se pyšnila názvem Belvue a třemi hvězdičkami. Já bych jí udělil, tak z milosti, nanejvýše hvězdičku jednu. Vybavení mizerné, zčásti nefunkční, personál, přes očividnou snahu, naprosto nezkušený. Rodinná rada, skládající se z našeho syna Jindřicha, snachy Leonie, vnuka Joela, mé drahé polovice a mé maličkosti usoudila, že se nedá nic dělat a ty tři dny v Harrachově prostě přetrpět. Při večeři v jiném hotelu hráli dva mládenci, jeden na kytaru a druhý na klávesy a tak jsem se s nimi dal o jejich přestávce do řeči a postěžoval si na ránu osudu, která nás postihla. Mládenci mě však rychle vyvedli z omylu (domníval jsem se totiž, že v té době bude o ubytování v Harrachově nouze) a doporučili nám jiný hotel. A tak jsme se ráno stěhovali do perfektního, i když o něco málo dražšího hotelu Sklář. Později jsem se dozvěděl, že tento nekalý trik na zákazníka není zdaleka ojedinělým, ale bohužel dosti častým jevem. Majitel několika hotelů, jako v tomto případě, inzeruje ten nejlepší z nich a hosty potom přesune do méně vábných prostor, když se mu třeba naskytne možnost ubytovat celý autobus turistů a potřebuje pro ně místo. A tak buch a uhodí do počítače.

Jedním z míst, které jsme nemohli vynechat bylo Chodsko, odkud maminka Jany pocházela a ke kterému má Jana blízký vztah. To by také bylo, kdyby neměla, vždyť, jak doklady dokazují, je přímým potomkem Jana Sladkého Koziny. Byli jsme tam naposledy v roce 2000 a bydleli v příjemném hotelu Haltrava v Klenčí. Neváhal jsem tedy a zajistil ubytování ve stejném hotelu, nejen pro naší malou výpravu, ale i pro sestru Jany a jejího manžela. Jaká však proměna před osmi lety dobře fungujícího hotelu. Měl jsem delší rozhovor s milou dámou, která se snaží hotel vést. Jak mi svěřila, hotel

Eva Jančík

z bývalé Bohemia Travel
si dovoluje oznámit,
že nyní pracuje v cestovní kanceláři

Jetset

488 Centre Road, Bentleigh 3204
Tel: 03 9563 9122, Mob: 0413 499 321
Email: eva@bentleigh.com

a přivítá zde své klienty
s dárkovou poukázkou - $50 Gift Voucher

koupili jacísi dva pánové z Prahy, do jeho údržby nehodlají dát ani korunu a chtějí hotel operovat s mininálním personálem. Podle toho to také vypadalo. Úslužná paní, která nám ráno, ale dosti nešikovně podávala snídani (kterou, jak jsem později zjistil, musela sama v kuchyni připravit), se prohánělа po snídani s vysavačem po chodbách hotelu, aby před podáváním oběda ještě stačila vyměnit ručníky na pokojích. Mnohdy nestačila. Ona ovšem nebyla jediná, kdo měl více jak jednu funkci. Když jsem si požadoval údržbáře, aby opravil několik nefunkčních zařízení, poslali mi kuchaře, který by měl umět kromě guláše ještě opravit nefungující sprchu a podobně. No, musím říci, že neuměl a že jsme jim tam, se synovou pomocí, odvedli kousek dobré řemeslnické práce. Nakonec nám bylo těch lidiček zaměstnaných v tom hotelu upřímně líto, zejména potom vedoucí, neboli manažerky, jak se nyní v české kotlině říká, která se snaží toto potápějící se plavidlo udržet na hladině. Aby nás jaksi odškodnila za nedostatečnost poskytovaných služeb, zaklepala poslední odpoledne zdvořile na dveře našeho pokoje a přinesla nám čerstvý, pravý a nefalšovený chodský koláč, s tvarohem, švestkovými povidly, mákem a ostatními dobrotami. Ten by snad chutnal i samotnému Kozinovi. V této části republiky není snadné získat zaměstnání a tak se všichni snaží si práci udržet. Vysoká hodnota české koruny, a to ne pomalu, ale rapidně, omezuje příliv turistů z ciziny a současně umožňuje Čechům levnou dovolenou mimo republiku.

To už však máme za sebou dvě, nepříliš povzbudivé ukázky „cestovního ruchání“, tak zase něco povzbudivého. Vypravili jsme se do Osvětimi a rozhodli jsme se zastavit a přespat cestou tam v městě výborných syrečků, v Olomouci (Holomóci, že ano?). Zde jsme přespali v penzionu nazvaném Na Hradě, přímo ve staré části tohoto krásného historického města. Penzion byl naprosto perfektní, setkal jsem se tam s prvním sprchovým koutem, který byl ještě lepší, nežli ten můj doma, a to je co říct. Pokoje byly vybaveny velice vkusným, očividně speciálně navrženým nábytkem. Pohovořili jsme s paní na recepci. Ano, penzion patří jejímu synovi, profesí architektovi (proto to perfektní vybavení), ona tam dělá recepční, střídavě s vnučkou. Když jsme se obdivovali zařízení penzionu, paní nám řekla, že to stálo tolik peněz, že její syn ani příliš nepočítá, že by se mu investice po dobu jeho života navrátila. Čili, tak jako za dobrých, starých časů, stavěl pro generace příští. Jak nezvyklé v dnešním světě.

Bylo by ovšem do nebe volající nespravedlností, kdybych se alespoň krátce nezmínil o penzionu v Praze v Ruzyni, kam jsme se vždy z cest vraceli, abychom načerpali sil k novým výpadům. Majitele tohoto penzionu, nazvaného „Větrný mlýn“ jsme poznali už v roce 1994, kdy nám pronajal dva pokoje s koupelnou v jeho domě. Tehdy byl penzion ve stádiu výstavby a denně jsme pozorovali z oken pokojů, jak stavba pokračuje. A opět zde, podobně jako v olomouckém penzionu Na Hradě jsme se přesvědčili, že mnozí to podnikání berou do ruky za ten správný konec. O tom svědčí i skutečnost, že navzdory vysoké hodnotě české měny byla na penzionu Větrný mlýn většinou cedulka – obsazeno. Ovšem i tento penzion je v rukách pilných manželů, kteří se společně se synem starají o blaho návštěvníků.

Jak jsem se zmínil již na začátku, co se ubytování týče, těch zkušeností kladných bylo podstatně více, nežli těch záporných. Sečteno a podtrženo – z třiceti pěti nocí, které jsme v republice zažili, bylo těch nedobrých pouze pět, což je, pokud si ještě pamatuji ze školy násobilku, jedna sedmina z celého počtu, což není jistě špatné.

Abych však neunavoval laskavého čtenáře, ponechal bych si úvahy o adrenalinových sportech, jakž i o kulinárních zvyklostech v zemi pod Řípem na někdy jindy.

Zdeněk Rich

Tradiční
SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ

Svatý Václav (asi 907 - **28.9.935**)
a jeho babička Svatá Ludmila

se bude konat v neděli,
28. 9. 2008 na Šumavě.

Mši ve 14 hod. bude sloužit
Otec A. Hrdina.

V 15 hod. pokládáme věnce u pomníku padlých, pak následuje taneční zábava s kapelou Edy Zlatého. Oběd nebo jen kávu s koláčky podáváme již od 12 hodin. Kroje jsou vítány.

Těšíme se na setkání na Šumavě!
Locks Way, Belgrave South
(MEL 84:J). Tel: 9754 5159

ČESKÝ DIALOG
- v Austrálii k objednání na adrese Jaroslav Zahrádka,
139 Oyster Bay Rd, Oyster Bay, N.S.W. 2225

Harmonika – Heligonka

Nevím proč mne už od útlého mládí fascinovala hudba potulných minstrelů, kteří v době krize serenádovali na nádvoří našeho činžáku v naději, že jim některá štědrá hospodyňka hodí pár šestáků z okna. Snad by to kouzlo melancholické české lidové muziky pominulo, jako pominuly jiné vášně mého mládí, nebýt toho, že mi rodiče dali k mým jedenáctým narozeninám dvouregistrovou foukací harmoniku značky „Hohner“, na kterou jsem se zcela sám naučil obstojně hrát.

Sedával jsem pak vedle slepého harmonikáře, který hrál a zpíval u trafiky naproti našemu domu a který mne naučil spoustu tehdy populárních a většinou uplakaných šlágrů. Dodnes jsem je nezapomněl, mohl bych je všechny nejen vyjmenovat, ale i zazpívat. Kdo však dnes ještě zná Havířovu růži, Cestičku k Majrovce, Šumaře Bártu, Dětičky jděte už spát, Malý hošík černovlasý a desítky, ne, stovky dalších.

Nejdůležitější, co jsem zjistil od svého přítele, slepého harmonikáře, bylo to, že pro mne bylo zcela přirozené přejít z foukací harmoniky na tahací „Heligonku“. Od té doby jsem tak dlouho naléhal na otce, až mi nakonec koupil krásnou trojřadou heligonku značky „Hlaváček“. Dnes si teprve plně uvědomuji, jaký to byl projev otcovské lásky, protože tu harmoniku koupil v předvečer Mnichovské dohody, vědom si plně, že obsadí-li Hitler Sudety, stanou se z nás bezdomovští uprchlíci.

Když pak k tomu skutečně došlo a my jsme se ocitli s několika kusy zavazadel ve skromném podnájmu v Praze Vršovicích, našel jsem ve své harmonice rozptýlení a útěchu. V Praze jsem se seznámil s Karlem, který bydlel v nouzové kolonii na Bohdalci a hrál slušně na kytaru a obnovil přátelství z útlého dětství s kamarádem Rubenem, který se učil hrát na pianovku. Karel přišel na nápad, že bychom mohli využít našich hudebních nástrojů k tomu, abychom si přivydělali pár korun hraním pro publikum, které se každou sobotu a neděli scházelo v lunaparku a tanečních sálech vršovického „Edenu“. Pilně jsme nacvičovali všechny populární šlágry tehdejší doby a peníze se jen hrnuly.

Pak ale přišel březen 1939 a s ním okupace zbytku republiky německými vojsky a nás přešla chuť hrát. Já jsem se ocitl v Anglii a dodnes schovávám dopisy, ve kterých mi otec sliboval, že se vynasnaží poslat za mnou do Anglie moji harmoniku. Finanční náklady a potíže s celními předpisy ale nakonec jeho plány zhatily.

Trvalo plných šest let než jsem se mohl vrátit domů. Při první příležitosti jsem vyhledal náš starý byt v naději, že najdu pár památek po rodičích, přestože jsem věděl, že je samotné již nikdy neuvidím. Vstup do našeho bývalého bytu mi sprostě zamítl „bojovník“ z pražských barikád, kterému za jeho „zásluhy“ přidělili náš byt, protože po nás v něm bydlela německá rodina. Zašel jsem dolu k našemu bývalému domovníkovi, který mě uvítal s otevřenou náručí. Se slzami v očích mi popsal, jak rodičům dali čtyřiadvacet hodin k tomu, aby se připravili k odsunu a jak těsně před tím, než nasedli do nákladního vozidla, které je mělo odvézt do Terezína, mu můj otec dal harmoniku do úschovy s prosbou, aby mi ji předal, až se vrátím po válce domů. Radost, že jsem zase držel svoji harmoniku byla jen zkalena smutkem, jakým způsobem se ke mně vrátila.

Ta harmonika mne pak provázela zbytkem mé vojenské služby a později v civilním životě i dopomohla ke značné popularitě mezi pivním bratrstvem frekventujícím místní hospody. Když mi jednoho večera nestačily peníze na zaplacení útraty, dal jsem hospodskému harmoniku do zástavy. S lítostí musím konstatovat, že jsem ji nikdy nevyzvedl.

To, že jsem zcela ignoroval sentimentální hodnotu své harmoniky a nebral ohled na to, za jakých okolností se ke mně po válce vrátila, bude navždy hryzat mé svědomí. Měl jsem však v té době jiné starosti.

Třicet let trvalo, než jsem si pomohl k jiné harmonice zde v Austrálii. Byla jenom dvouřadová a zdaleka se nevyrovnala té mé první. Stačí ale k tomu, abych na stará kolena hrál sám pro sebe za zavřenými dveřmi všechny ty písně mého mládí. Jen se obávám, aby se nenaplnila slova Karla Hašlera „Až se ta písnička ztratí, pak už nic nebudem mít. Jestli nám zahyne, všechno s ní pomine...“ Nevidím to sice docela tak tragicky, ale byla by to věčná škoda.

David Placzek

PŘÍBĚH PEPÍK

Kdo z nás je nečte rád. Pohádkové příběhy o tom, jak se z chuďase stal král.

Tak to byl jednou jeden Pepík. Bylo mu dvacet let, když utíkal přes kopečky. První riskantní útěk se nezdařil, měl ale druhý plán, který vyšel. Dostal se do úzkých, měl ale připravena zadní vrátka. Bez dolaru v kapse se ocitl v roce 1950 v Austrálii. Měl holé ruce, řemeslo z domova a ještě něco málo navíc. To málo byla odvaha, pracovitost, cílevědomost a houževnatost. Málo, které se proměnilo za padesát let skutečně v mnoho.

Čechoaustralan Josef Chromý je dnes legendou, jedním z oněch zářivě úspěšných českých emigrantů, za kterými je vidět pěkný kus celoživotní práce. Na Tasmánii začínal s řeznictvím, vzestup jeho Blue Ribbon Meat je prototypem schopného podnikání – od řeznického krámku v Burnie v roce 1957 až k Austrade Agricultural Product vyznamenání v roce 1994 a k udělení Medaile řádu Austrálie za přínos masnému průmyslu. Mezitím se k prvním obchůdkům přidávaly nové a nové, pět zaměstnanců se rozrostlo na sta a sta dalších, přibývaly farmy, jatka, trhy... Jak Joe Chromý říká, plány byly velké, ale vždy dosažitelné, postupovalo se krůček za krůčkem.

A snad i proto, že dobré maso je třeba zapít dobrým vínem, následovalo podnikání nové – ve vinařství. Ale ještě spíš proto, že Joe měl postřeh a kuráž uchopit a využít správnou příležitost. Sám vzpomíná, že některé z jeho největších úspěchů se dostavily tehdy, když se dokázal rychle rozhodnout k činu, zatímco ostatní ještě přemýšleli, váhali a plánovali. V roce 1994 koupil vinice Heemeskerk, Rochecombe a Buchanan a přidal knim novou Kayena. Své třicetileté zkušenosti z masného průmyslu zúročil v dalším úspěšném tahu expanze, inovace a pečlivého obhospodařování, které přineslo nové výsledky tasmánskému vinařství.

Tasmánská vína pěstovaná se správnou péčí jsou dnes jedna z nejlepších, prezident Clinton si během své návštěvy Austrálie velmi pochutnával na šampaňském Jansz právě z výše jmenovaných vinic. Tamar Ridge vína byla další v řadě úspěšných a nezůstala bez povšimnutí, když o nich v roce 2000 napsaly Canberra Times: „... surely one of the most stunning, complete and instant wine-brand creations in the history of Australia's wine industry.“ Na tradice této navázala vinice nová - Josef Chromy Vineyard, která se nachází na jižním předměstí Launcestonu, v Relbia. Příroda kolem vinic rozprostírajících se na šedesáti jedna hektarech je tak malebná a čarokrásná, že stojí za to, zastavit se v Cellar Door na skleničku vína Pepík, jehož název zní Australanovi dost možná zvláštně, Čechoaustralanovi však víc než hrdě.

Aby toho nebylo málo, pokračuje sedmasedmdesátiletý Joe Chromý ve svých dalších plánech, které jakoby dnes neměly hranic. V posledních letech se pustil do velkých rozvojových staveb – jeho kapitál a vize se podepíše na novém vzhledu Launcestonu. Když se ho zdejší ptají, proč investuje výlučně na Tasmánii, odpovídá: „ Když jsem přišel před padesáti lety, přinesl jsem si jen naději a touhu. Tasmánští mne přijali a s jejich pomocí se mi dostalo odměny za práci a za veškerý podnikatelský risk, který jsem na sebe bral jak v masném tak ve vinařském průmyslu. Vysoce si vážím věrnosti, vlastnosti, která ovlivňuje i má rozhodnutí jak investovat. Občas se poohlížím někde jinde, ale zatím bylo vždy dostatečně kvalitních příležitostí v tomto státě, který tolik miluji.“

Pár navigačních pomůcek, jak pohádka pracuje, už bylo řečeno. Jsou to malá důležitá motta příběhu Pepíka. Na závěr tedy ještě jedno optimistické – „Když se přihodí něco negativního, a to se stává často, najdi si způsob, jak je změnit v pozitivum.“ Tenhle český Pepík si je vzal za své už tenkrát před šedesáti lety, když negativní režim znetvořil domov, kde se narodil. A svá pozitiva, která překonají případné negativní životní momenty, si Joe Chromý vytváří dodnes.

Barbara Semenov

„Byl bych rád, kdyby mě jako hlavní napadlo to, co Dvořáka napadne jen tak mimochodem.“ J. Brahms

ŽIVOT JE JEN NÁHODA

- v to věří devadesátník Ante Schott

Že život je jen náhoda, kdy jednou jsi dole a jednou nahoře, to říká známá píseň Jaroslava Ježka, populárního hudebního skladatele za proslulé předválečné éry Osvobozeného divadla V+W, Jiřího Voskovce a Jana Wericha. Ti k Ježkově melodii dodali text, v němž stále ještě mladiství podtřicátníci filozofují o smyslu a běhu života.

Jak říká ve čtvrthodinovém televizním interview z roku 1993 u příležitosti své osmdesátky známá herečka, šansoniérka a komediantka Ljuba Hermanová, píseň pro ni složil Ježek v polovici třicátých let, kdy se jako pohledná začátečnice Ljuba objevila ve dvou protihitlerovských agitkách V+W. Ta píseň o životě a životních náhodách se v žádné z víc než tuctu her V+W neobjevila, protože se svým stylem a námětem naprosto vymykala rázu té skoro stovky populárních písniček politických, antinacistických či jen študácky dadaistických.

My tehdejší mladí študáci jsme V+W pro jejich odvahu a neustávající zesměšňování Adolfa Hitlera přímo zbožňovali. Ale musím přiznat, že tahle jediná nepolitická a námětem tak odlišná a nevšední píseň se stala mým životním krédem. Nahranou na snadno rozbitelnou gramofonovou desku Ultraphone jsem si ji vzal sebou do exilu, kde se mnou přežívá už 60 let. Jejím výtečným interpretem je – i přes svou osmdesátku – mentálně i fyzicky nestárnoucí všestranný muzikant Mirek Hubálek, který mi ji neopomněl zahrát a zazpívat ani během oslav mé devadesátky.

Ale snad bych se měl v souvislosti s tou písní zmínit o svém prvním a posledním setkání s čtyřikrát ovdovělou paní Ljubou Hermanovou (od mistra ČSR v boxu Hrabáka až po neméně slavného herce Hugo Haase). Rok po zhlédnutí toho krátkého televizního záběru na nestárnoucí paní Ljubu (video mi z Prahy poslala sestra) jsem se v září 94 – rok před mým oslepnutím – vypravil na návštěvu Česka, či hlavně Prahy. Tam zrovna začínala po dlouhé letní pauze nová divadelní sezóna a já, ‚divadelní adikt‘, jsem nevěděl kam dřív z těch třiceti pražských divadel a divadýlek nabízejících nový repertoár, od toho Na zábradlí až po Národní. Po melbournském, víc než čtyřicetiletém divadelním půstu, kdy z pěti profesionálních divadel ta dvě ve městě se specializovala na obehrané a omšelé muzikály ze zámoří, mě pražský výběr z nabídky připadal skoro neuvěřitelný. Ale za dva měsíce jsem vše zvládl a když jsem ve výkladní skříni Reduty na Národní třídě zahlédl velké foto Ljuby, týž večer jsem byl jedním z prvních hostů. Ljuba zazpívala a v závěru večera přišel zlatý hřeb celého programu – její akrobatický tanec. V lehké, skoro průhledné róbě kroužila po malé scéně, trochu i stepovala, střídavě zvedala k nebi své štíhlé dlouhé nohy a svůj balet skončila ta postarší dívka neuvěřitelnou stojkou. Že jí logicky ta lehká róba přepadla přes hlavu a tím obnažila její figuru od pasu dolů (či vlastně při stojce nahoru) nemusím snad dodávat. Tak jako na Voskovcovy dveře kdysi před lety, jak se později dočtete, jsem zaklepal i na dveře šatny stále ještě udýchané paní Ljuby. Ani už si nevzpomínám řekla-li Dále, ale vešel jsem neohroženě.

„Promiňte paní Ljubo, že jsme se vám sem vetřel“, jsem řekl omluvně a dodal, „vy mě sice neznáte, ale zato já vás znám už 58 let, od doby, kdy jsem vás v roce 1936 viděl na scéně Osvobozeného divadla. Bylo mně tenkrát osmnáct, tu hru – už ani nevím, jak se jmenovala, jsem viděl z balkónu za 5 korun k stání asi pětkrát, protože jsem se do vás strašně zamiloval.“

Chvilku se na mě mlčky dívala a já na ni. Na svá léta byla stále ještě pohledná, štíhlá a rovná, s rudými rty a zvídavýma očima.

„A to vám trvalo 60 let, než jste mi to řekl?“ poznamenala věcně. „Jenže tehdá, když mně tu roli v Osvobozeném dohodil Ježek, to mně už bylo přes dvacet a já jsem, abych to řekla lidově, byla spíš na páni než na hoši.“

Ledy byly prolomeny, řekl jsem jí, že od padesátých let žiju v Austrálii, že jsem během svých cest po světě strávil v New Yorku skoro týden s idolem mých studentských let Jiřím Voskovcem a nakonec jsem dodal, že mou nejoblíbenější ježko-voskovecko-werichovskou písničkou je „Život je jen náhoda“, v níž autoři svým textem vyjádřili i mou osobní životní filosofii. A tady mě Ljuba přerušila: „Vy v tom, že jste jednou dole a jednou nahoře, vidíte hlubokou životní filosofii, zatímco já jsem vždycky podezřívala, zvláště

Diamond Plating
Co. Pty. Ltd.
Manufacturers of Precision Industrial Diamond Tools.
14 Shearson Crescent
MENTONE VIC 3194
Phone: 9584 5566
Fax: 9583 9339

Voskovce, že tím měl spíš na mysli dvojsmysl a sexuální polohy. Nikdy mi to ovšem nepřiznal.“

Taxíkem jsem Ljubu dovezl domů, kde mne i sebe pohostila dvojitým frťanem. Do ložnice mne nezvala, asi jsem se jí zdál ve svých 76 letech pro freje příliš starý. Věčně mladá, nestárnoucí Ljuba odešla za svými manžely během spánku o rok později. Bylo jí 82 let.

Myslím, že jsem poněkud odbočil od Ježkovy také stále nestárnoucí písně, ale snad to byl vhodný úvod k vylíčení té dlouhé řady náhod a náhodných shod okolností, kterými byl protkán můj vlastní dlouhý život. Dívám-li se na něj zpět, vidím ho jako barevný kaleidoskop běžných, ale často i nečekaných událostí a zvratů přivoděných čirou a logicky nevysvětlitelnou náhodou.

Stylově to začalo doslova mým narozením v malém městečku v Dobříši, kousek na jih od Prahy, odkud maminka pocházela. Porodila mě, jak nikdy nepřestala tvrdit, ve čtvrtek 5. května 1918, tedy ještě za doby rakousko-uherského mocnářství.

Samozřejmě jsem o tom datu nikdy nepochyboval, protože rodičky nepochybně vědí, kdy se jim narodil, zvláště prvorozený, syn. Musejí u toho nezbytně být. Rozhodně u toho nebyl místní farář, který v pondělí, čtyři dny nato mně křtil a asi plně nezotaven po oslavě nedělní svatby, napsal do matriky i do mého křestního listu 6. květen jako den mého narození místo správného data 5. 5. 1918. Tímto prvním náhodným omylem mě o den omladil a tak vlastně začala série dalších náhod v mém životě. Nikdo, ba ani maminka, si toho náhodného omylu nevšiml a ani já se se tehdá nezmohl na sebemenší protest. Bylo mně jen něco přes tři kila, 52 cm a byl jsem jen 4 dny starý. Můj křestní list, aniž se na něj někdo vůbec podíval, skončil v šupleti našeho pražského bytu v Jungmance s ostatními doklady a zůstal tam ležet dalších 29 let než jsem ho poprvé vzal do ruky. Na jeho předložení neúprosně trval úředník na pasovém oddělení ministerstva zahraničí, když jsem v roce 1947 podával žádost o vystavení pasu na úřední cestu do Paříže. Je to sotva uvěřitelné, ale po těch dlouhých 29 let jsem vlastně – i když neúmyslně – klamal úřady a autority, když jsem ústně i písemně udával 5. 5. 18 jako datum svého narození. Na pěti vysvědčeních školy obecné, na osmi z „Křemencárny“ (- Masarykovo státní reálné gymnázium v Křemencově ulici) je všude ten pátý květen. Asi jsem své datum narození musel prohlašovat tak rozhodně a sebejistě, že ten šuplík jsem nemusel otevřít a bez předložení křestního listu jsem byl přijat i na právnickou fakultu Karlovy univerzity a i dalším farářem oddán roku 1942 v kostele na Strossmayerově náměstí v Holešovicích. Že bych po konečném zjištění a vzetí na vědomí, že jsem vlastně o den mladší, se opravdu cítil náhle mladším, to nemohu říci. Ale zato od té doby slavím každé narozeniny a přijímám blahopřání i dary po oba ty dny. A tomu dobříšskému faráři jsem ten jeho náhodný omyl už dávno odpustil.

Aby se ze mne nestal zhýčkaný jedináček, o to se postarali moji rodiče. Za dva roky a dva dny přišla na svět sestra a za dva další roky a pár měsíců můj bratr. Mé ranné dětství přestalo být bohužel předčasně šťastným a bezstarostným, když jsem byl v druhé obecné a jedno odpoledne po škole jsem se zastavil, jako obvykle, v našem krámě ve středu Prahy zeptat se tatínka, nemám-li mu pro něco doskočit. Obvykle to byly cigarety, které otec zapaloval jednu od druhé. A vykouřil jich pět balíčků za den. Kouř z jeho denní stovky tak saturoval nejen ovzduší krámu, ale i našeho bytu v témže domě, že trvalý odpuzující pach cigaretového studeného kouře udělal z nás tří dětí zapřisáhlé, celoživotní nepřátele cigaret. I před spaním si otec v posteli zapálil „prý poslední“ cigaretu, během které občas i usnul.

Ten krám, kde jsem se po škole zastavoval, byla drogerie, kde se otec vyučil, pracoval jako asistent a nakonec od starého majitele levně i se skladem koupil. Nebyla to obvyklá běžná drogerie prodávající celou škálu výrobků denní potřeby od laků a barev přes zubní pasty a kosmetiku až po prezervativy. Otcova drogerie byla jednou z mála v Praze, která měla zvláštní licenci a povolení k prodeji „jedů“. To i s číslem povolení bylo napsáno na tabulce ve výkladní skříni.

Že tahle neobvyklá licence jedů bude znamenat katastrofu pro celou naši rodinu se brzy ukázalo.

Pokračování příště

MUDr Alžběta Gazdíková a MUDr Přemysl Kunz

si dovolují oznámit, že ordinují v novém
Medical and Dental Centre
490-524 Springvale Rd. Forest Hill 3131
Ph. 88041900

No appointments necessary, Medicare bulk billing

Ordinace je otevřena 7 dnů v týdnu
Po-Pá 7.00-22.00 So-Ne 8.00-22.00

„Dvořák je tím posledním skladatelem, který by chtěl zvýraznit svoji velikost, tvorbu chápe jako pokornou službu. A tento hluboký názor se potom prolíná do každé noty, kterou komponuje.

Úvaha o sportech

Úspěšné poslání golfového míčku z pěti metrů přímo do jamky zapečetilo vítězství golfaři, který samou radostí nad vyhraným turnamentem mrsknul míček do davu a vrhnul se na kolena, aby zlíbal trávníček a od srdce poděkoval Bohu za to, že vyhrál. To, že míček radostí hozený směrem k tribuně cáknul jednoho nic netušícího diváka přímo do hlavy takovým způsobem, že se složil jako pytel cementu, zapříčinilo, že vítěz se rázným krokem vydal k tribuně, kde mincí zatlačil bouli na divákově čele a zamumlal k nešťastníkovi několik povzbudivých slov doufaje, že přijde k sobě. Zraněný divák vskutku k sobě záhy přišel a rozeštkal se samou radostí nad tím, jaké ho potkalo životní štěstí. Ne tím, že ho do palice bacil míček vítěze světového turnaje, ale vidinou žaloby a výše odškodného.

Zatímco si postižený divák spřádal plány jak na golfaři vydělat, sportovci, stojícímu na stupních vítězů, se na tváři rozlil úsměv od ucha k uchu. A jakby ne! Právě předaný šek za výhru pokryje nejen odškodnění zraněného diváka, ale zajistí zakoupení jachty, po které golfař prahnul již několik let. I když se během turnamentu takřka nezapotil, šel si dát osvěžující sprchu, aby mohl v okruhu několika stovek přátel a známých svoje vítězství náležitě oslavit.

Díky své výhře má náš golfař zajištěný pohodlný život. Aniž by musel stále vyhrávat. Titul vítěze US Open zaručuje pohádkové příjmy od sponsorů, kteří se mohou o jeho přízeň přetrhnout. Televizní stanice se navzájem předhánějí v nabídkách neuvěřitelných honorářů za rozhovor se šampiónem. Nemalé výdaje spojené s obsluhou jachty, soukromého letadla a údržbou pohádkové vily pokryjí značnou mírou peníze placené organizátory velkých turnamentů. A golfař může kliďánko jezdit po celém světě a mydlit do míčků na překrásných golfovych hřištích nejméně do svých sedmdesáti…

Po třech týdnech nadlidské dřiny, kterou profesionální cyklista musí odvést v Tour de France, se vyčerpaný vítěz také šťastně usmívá. Nejvyšší mety se mu podařilo dosáhnout díky mnoha rokům odříkání, nekonečných kilometrů tvrdého tréningu za každého počasí v nepohodlném sedle, a s pomocí kamarádů z mužstva. Šek na $750 000, který vítěz nejslavnějšího cyklistického závodu na světě obdrží, bude tradičně rozdělen jednotlivým členům týmu, bez kterých by vítězství nebylo možné. Vítěz Tour de France se také bude mít celkem dobře. Bude-li s penězi umět dobře hospodařit, bude se vozit ve sporťáku a žít v pěkném baráku. Těžko si ale bude moci vyskakovat tak jako náš golfař. S náročným sportem bude cyklista muset skončit nejpozději ve 34 letech. Po zbytek života, než na následky nezdravého přepínání organismu předčasně umře, se pak bude kurýrovat z řady neduhů cyklistikou zapříčiněných, jako například ze žaludečních vředů, křečových žil, prosezelé prostaty, a má-li doopravdy smůlu, z impotence…

Horolezec, který riskuje život, aby se vyškrábal na Mount Everest, bude za svoji touhu vidět svět na dlani platit zřejmě pěkně dlouho. Jak omrzlými končetinami, tak za drahé vybavení. Překonání nejvyšší hory světa mu sice přinese osobní uspokojení a chvilkovou slávu, ale žádné peníze na bankovním kontě. S amputovanými prsty na rukou a na nohou se horolezec tak ještě nanejvýš vydá na pomalou procházku do Prachovských skal…

Již dlouho se snažím přijít na kloub tomu, proč na jedné straně existují sporty, které úspěšným sportovcům přinášejí neuvěřitelné zisky, společenské postavení a slávu, zatímco na straně druhé je moře zajímavých a vzrušujících sportů, při kterých sportovec přijde nejvýš k újmě na zdraví a na mizinu. A ačkoliv jde často o sporty vyžadující značné umění, sebezapření, udatnost a zdatnost, nejsou z nějakého záhadného důvodu finančně náležitě oceněny. I přes to, že se mezi lidmi těší značné popularitě.

Jako neobyčejně vnímavý důchodce si samozřejmě uvědomuji, že se v jádru jedná o nabídku a poptávku; že masy lidí raději koukají na fotbal než na kuželky a že televizní společnosti a sponsoři jsou ochotni zaplatit nekřesťanské peníze za práva televizního přenosu golfového turnamentu než za pokrytí mistrovstvi Etiopie v přespolním běhu. Co mně však nedává spát je například otázka, co činí tenis tak úžasně dobře placeným sportem? Z jakého důvodu je pohled na tenisový zápas napínavější než třeba synchronizované plavání, kde krásné plavkyně vystrkují ještě krásnější zadečky a nohy z modré hladiny bazénu? Proč je takový nepřiměřený rozdíl mezi výdělky rozmazleného, nechutně uhekaného tenisty, při jehož hře musí být diváci ticho jako pěna, protože jinak ho všechno vyvede z konceptu, který si stěžuje na to, když je na kurtu horko nebo vítr a který zanechává hry, když je mu slabo nebo má puchýř na patě a dejme tomu odvážného skokana na lyžích, elegantního krasobruslaře, či svalnatého gymnasty, nad jehož uměním na kruzích se divákům zatajuje dech?

A sužují mě další otázky. Jsou například lehcí atleti méně sportovci než tenisté, golfaři, boxeři, automobiloví závodníci nebo fotbalisti? Jak k tomu příjde třeba takový chodec, který se u svého sportu kroutí jako když má bolení břicha, přitom se mučí jako Bulhar a navíc je terčem opovržlivých posměšků? Proč tento srdnatý sportovec za muka svá a muka, která přináší divákům, nedostane náležitě zaplaceno? Jak je vůbec ospravedlnitelné, že slavný fotbalista za to, že kope do míčudy vydělá za rok tolik, co neurolog zachraňující lidské životy nevydělá ani za celý život? Kde je lidská morálka? Dovedu ještě pochopit, že boxer, kterého pořád někdo mydlí hlava nehlava, je za utrpení dobře zaplacen. Ke konci kariéry je obyčejně tak na hlavu, že potřebuje finance na vozejček a na to, aby se o něj někdo nadosmrti staral. Zrovna tak pochopím, že automobilový závodník, který dává při každém závodě život

v sázku, by měl být řádně zaplacen. Ale golfař nebo tenista? Nad tím mi doopravdy zůstává rozum stát!

I když věci rozumově nechápu, vím přesně co dělat. Svým vnoučatům již od malička vtloukám do hlavy, aby se místo nudného studování houževnatě věnovaly honění míčku na tenisových kurtech nebo dělání krtků na golfových hřištích. Když se jednomu z těchto sportů budou vážně věnovat a uspějí, bude o mě ve stáří alespoň dobře postaráno. Pakliže vůbec někdy sportovkyně budou za svoje úspěchy odměňovány tak jako sportovci! Ale to už je zase o něčem úplně jiném…

Ivan Kolařík, OAM

Generální konzulát České republiky v Sydney oznamuje
Australské turné moravské cimbálové muziky SUDOVJAN:

BRISBANE, ČS Klub – Sobota, 11. října - 19:30

CANBERRA, Beseda – Sobota, 18. října - 15:00

SYDNEY, ČS Country Club – Neděle, 19. října - 14:30

ADELAIDE, ČS Klub - Pátek, 24. října – 19:30

MELBOURNE, Národní dům – Neděle, 26. října - 14:30

VÁŽENÍ ČTENÁŘI —
Laskavě odstřihněte a pošlete (napište) na adresu redakce ČECHOAUSTRALAN
P. O. Box 1008, Hawksburn 3142

Roční předplatné:- $40
Příspěvek/Dotace:-
Inzerce:-

Šeky na účet ČECHOAUSTRALAN

Email adresa:-

Změna adresy:-

www.cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN

Zima má své kouzlo pro romantiky a pro umělce.
Pro středoevropana je nezbytnou přirozeností.
Ta letošní připomněla ilustrátorce Evě Klusáček
bílou poezii zimy v Čechách.
Fotograf Pavel „Budha“ Šindelář zase zachytil
dramatičnost zimního Melbourne objektivem
své kamery.
Zářijový Čechoaustralan přeje svým čtenářům
v Austrálii hodně radosti z návratu jara a těm
na druhé straně zeměkoule hezké babí léto.

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov
P.O. Box 1008, Hawksburn 3142
email adresa—bsemenov@cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN © —NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:
P. O. Box 1008
Hawksburn 3142
AUSTRALIA

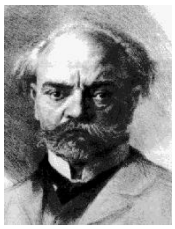

Print Post Approved
PP 381712/02414

POSTAGE
PAID
AUSTRALIA